

บทนำ

สายลมหนาวพัดโชยในคำคืนหนึ่ง ก่อให้เกิดน้ำค้างแข็งจับตัวหนา บนหลังคากระเบื้องเคลือบสีฟ้าของคฤหาสน์ตระกูลเจียน

คฤหาสน์ตระกูลเจียนใหญ่โตโอ้อ่า เมื่อมองจากภายนอก เห็นกำแพงเป็นปราการแน่นหนาตามแบบบ้านเรือนทางเหนือ แต่หมู่ตึกและห้องทับภายในคฤหาสน์กลับปลูกสร้างไว้อย่างวิจิตรงดงามดูจสวนบุปผาทางใต้

หลังจากย่างเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง บรรดาสาวใช้ก็ยุ่งวุ่นวายเป็นพิเศษ เงินค่าเสื้อผ้าสำหรับใส่ในฤดูหนาวถูกแบ่งสรรไว้ บรรดาช่างทอผ้ามาวัดตัวไม่นานนักเสื้อผ้าตัดใหม่กองใหญ่ก็ถูกส่งมายังคฤหาสน์ บรรดาสาวใช้ก็ชอบเอาผ้าห่มผืนงาม เสื้อคลุมตัวสวยมาสวมใส่ให้แก่เจ้านายของตน

คุณหนูใหญ่และคุณหนูรองต่างตัดเสื้อคลุมที่ต่างกันเพียงแคสีเท่านั้น คุณหนูสามได้รับชุดล่าสัตว์ทำจากขนจิ้งจอกแดง ยามขึ้นควบขี่อาชาไนยดูราวกับเปลวเพลิง ไม่มีบุรุษคนใดสามารถไล่ติดตามได้ทัน

ส่วนเสื้อผ้าของคุณหนูสี่เจียนเป่าเป่านั้นตามธรรมเนียมแล้วจะถูกส่งมาจากที่อื่น

สาวใช้สองคนช่วยกันประคองกล่องบุฟาลวดลายวิจิตรงดงาม เดินผ่านระเบียงยาวคดเคี้ยวมาจนถึงหอปะการัง บานประตูสลักเสลารูปดอกไม้ถูกผลักเปิดออก อากาศอบอุ่นกระทบผิวกาย ให้ผู้คนรู้สึกสบายเป็นพิเศษ

ห้องหับในคฤหาสน์ตระกูลเจียนนั้นที่ได้พื้นล้วนมีกระแสความร้อนไหลผ่าน แม้ภายนอกห้องจะหนาวเย็นสักเพียงใด ภายในห้องกลับยังคงอบอุ่นเหมือนดังอยู่ในฤดูใบไม้ผลิ แม้จะเดินเท้าเปล่า ฝ่าเท้าก็ยังคงรู้สึกอุ่นสบาย

"คุณหนูเป่า เสื้อผ้าสำหรับฤดูหนาวส่งมาถึงแล้วเจ้าคะ" กล่องบุผ้าที่มีสายรัดผ้าแพรผูกอยู่ถูกยกเข้ามา

ภายในห้อง โฉมละคราญนางหนึ่งกำลังเอนพิงกายอยู่บนเตียงอ่อนนุ่ม เหล่าคุณหนูตระกูลเจียนล้วนแต่มีความงามชวนให้ตะลึง นางเองก็ไม่มีข้อบกพร่องเช่นกัน รูปร่างหน้าตาของเจียนเป่าเป่างดงามสดใส ดวงตาเป็นประกายอ่อนโยนราวกับแม่น้ำฉางเจียงในฤดูใบไม้ผลิ ดูคล้ายมีร่องรอยน้ำตาคลอแผ่อยู่ ช่างทรมานใจผู้คนยิ่งนัก

นอกจากบุโฉมอันงดงามแล้ว สิ่งที่ต้องตามผู้คนที่สุดท้ายก็คือสร้อยกุญแจ ซึ่งหอประกายแวววาวอยู่บนลำคอขาวปานหิมะของนาง อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสร้อยกุญแจก็ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งล้ำค่าทั้งสิ้น

เจียนเป่าเป่ากะพระบิดาบริบๆ แล้วหยัดกายลุกขึ้นนั่ง สายตาจับจ้องไปที่กล่อง

"เปิดออกดู" นางพูด น้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนหวาน

บรรดาสาวใช้ขานรับคำหนึ่ง อดใจรอไม่ไหวที่จะปลดสายรัดออก
อยากจะชมดูเร็ว ๆ ว่าเสื้อผ้าที่ส่งมาในปีนี้เป็นแบบใดกัน

เมื่อกลองเปิดออก สาวใช้ทุกคนต่างก็ร้องชมเชยเป็นเสียงเดียวกัน
ที่อยู่ในกล่องคือเสื้อคลุมไม่มีแขนที่สวยงามเป็นอย่างยิ่ง เสื้อคลุมตัวนี้
ด้านนอกด้านในแบ่งเป็นสองสี ด้านนอกเป็นสีขาว ด้านในเป็นสีดำ ไม่ว่า
ด้านไหนก็ล้วนแต่มีขนที่หนานุ่มเงางาม ทำให้ผู้คนที่ได้แลเห็นนั้นเป็นต้อง
ตะลึง ยามไถ่ผ่านผิวกายก็ให้ความรู้สึกถึงสายลมอุ่นในฤดูใบไม้ผลิ แต่เมื่อ
สวมใส่ก็เก็บรักษาความอบอุ่นได้ดีเป็นพิเศษ สามารถต้านทานลมหิมะได้

"คุณหนูเป่า มาลองดูเถิดเจ้าคะ" สาวใช้ข้างกายหยิบชุดขึ้น ปราณินบัติ
ช่วยนางสวมใส่ แล้วบรรจงผูกสายรัดผ้าแพรให้นาง

เสื้อคลุมตัวนี้ตัดเย็บตามรูปร่างของนาง เส้นขนเนียนละเอียดไม่มีสี
อื่นเจือปนแม้สักครึ่งเส้น ฝีมือตัดเย็บก็ยิ่งละเอียดประณีตจนกระทั่งไม่เห็น
ตะเข็บรอยต่อทั้งสองด้าน เสื้อคลุมแบบนี้ตัดเย็บเพียงด้านเดียวก็ทำให้ผู้
ที่ได้พบเห็นถึงกับต้องตาค้างแล้ว แต่นี้กลับตัดเย็บถึงสองด้าน!

"ช่างงดงามจริงๆ" เฉียนเป่าเป่าเอ่ยเสียงเบา มีขอขวานุ่มนุ่มลูบไล้ไป
ตามขนหนานุ่ม ถูกอกถูกใจเสื้อคลุมตัวใหม่เป็นอย่างยิ่ง

"คุณชายฉิ่งข้างตาถึงจริงๆ เสื้อผ้าที่จัดส่งมาให้ท่านทุกฤดูกาลล้วน
เหมาะสมกับท่านยิ่งนัก" สาวใช้คนหนึ่งเอ่ยขึ้น รู้สึกอิจฉาคุณหนูที่ยังมีทัน
ออกเรือนไป คู่หมั้นก็คอยดูแลเอาใจใส่ถึงเพียงนี้ รอจนแต่งงานกันดูท่า
คงจะทั้งรักทั้งหลงนาง ทะนุถนอมนางราวกับไข่มุกในหีบเป็นแน่

มีน้อยๆ บนเสื้อคลุมพลันหยุดชะงัก ใบหน้างดงามขาวซีดลงไปมาก
สาวใช้ข้างกายใช้สายตามอง นิ้วชี้แตะริมฝีปากส่งเสียงจู้เป็นเชิงห้าม

สาวใช้คนนั้นเฝ้าปากพลางทอดคองลง ไม่รู้ว่าตนเองพูดผิดตรงไหน แต่
ว่าพอกล่าวถึงคุณชายฉฉ โยคุณหนูจึงต้องลั่นสะท้านไปทั่วทั้งร่างราวกับได้
ยินเรื่องภูตผีปีศาจด้วยเล่า

นางบ่นพึมพำพลางประคองกล่องขึ้น ขณะกำลังจะปิดกล่องกลับ
พบว่าข้างในยังมีของสิ่งอื่นอยู่อีก

"อ๊ะ! ในกล่องยังมีกระดาษอีกแผ่นหนึ่ง" สาวใช้น้อยร้องอย่างยินดี
อะไรหนอ สารรักจากคุณชายฉฉหรือเปล่า

สาวใช้ข้างกายขมวดคิ้วประคองกล่องเข้ามา เอ่ยปากอย่างระมัดระวัง
ว่า

"คุณหนูเปล่า ดูท่าจะเป็นจดหมาย"

เขียนเป่าเป่าจ้องกระดาษแผ่นนั้นเขม็ง ใบหน้าขาวซีดราวกับที่เห็น
อยู่ในกล่องไม่ใช่กระดาษ หากแต่เป็นอสรพิษ นางสุดหายใจลึกถี่ๆ เพื่อ
รวบรวมความกล้า ผ่านไปครู่หนึ่งจึงยื่นมือน้อยๆ ที่สั่นเทาไปหยิบจดหมาย
ขึ้นมา

บนกระดาษแผ่นบางมีอักษรตัวใหญ่เขียนอย่างงดงามดูมีชีวิตชีวา
ไม่กี่ตัว ลายเส้นงดงามอ่อนช้อยแต่หนักแน่นซึมผ่านไปยังอีกด้านของ
กระดาษ

'ข้าจะไปสู่ขอเจ้าในเร็ววัน'

อารมณ์ซึ่งแฝงอยู่ในอักษรที่ร้อยเรียงกันอยู่นั้นช่างแข็งแกร่งราวถือนำนาจ
เหมือนเขาไม่ผิดเพี้ยน ไร้ซึ่งการโอนอ่อนใดๆ

เบื้องหน้าของนางมีดมิดลง ฝ่ามือคลายออก จดหมายค่อยๆ ร่วง
หล่นลงสู่พื้น

เตียงนลิน

"อ๊ะ! คุณหนูเป่า!" เหล่าสาวใช้ร้องด้วยความตกใจ กระจวีกระวาดรับ
คุณหนูที่เป็นลมล้มพับไป
นางหมดสติไปเสียแล้ว!

7

ฉิเหนียนมีภรรยาหลงอยู่หนึ่ง ภรรยาเ็นอีกหนึ่ง
อันที่จริงก็คือภรรยาหลงโหลหนึ่ง ภรรยาเ็นอีกโหลหนึ่งนั่นเอง
กล่าวถึงตระกูลฉิที่อยู่ทางเหนือ อาจจะเรียกได้ว่าเป็นตระกูลเศรษฐี
ที่ทั้งร่ำรวยและทรงอิทธิพลอันดับหนึ่งเลยก็ว่าได้ ตั้งแต่เหนือจรดใต้ไม่มี
ผู้ใดไม่รู้จัก ในทุกมณฑลล้วนแล้วแต่ต้องมีสาขากิจการร้านแลกฝากเงิน
ของตระกูลฉิไปเปิดอยู่

ฉิเหนียน นายใหญ่คนก่อนของตระกูลฉิใช้ชีวิตอย่างสุขสำราญ หูหระ
พุ่มเพื่อยิ่งกว่าองค์จักรพรรดิเสียอีก เรื่องเสื้อผ้าอาภรณ์และสุราอาหารยิ่ง
ไม่ต้องพูดถึง เขายังชอบหว่านเสน่ห์ไปทั่ว จึงเป็นที่หมายปองของหญิงสาว
ยามที่ยังมีชีวิตอยู่ ฉิเหนียนเป็นคนเจ้าชู้ เขามีภรรยาที่ตบแต่งเข้ามาอยู่ใน
คฤหาสน์ถึงยี่สิบสี่คน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงบรรดาคณกรรักอีกมากมายที่ไม่ได้
ตบแต่งเข้าตระกูล

ฉีเหญินตายไปเมื่อเจ็ดปีก่อน แต่ผู้ที่ขึ้นมาเป็นนายใหญ่แทนมิใช่ฉีเทา ซึ่งเป็นบุตรชายคนโต ทว่ากลับเป็นฉีเหยียน ซึ่งเมื่อนับตามลำดับแล้วเป็นบุตรชายคนที่ห้า

การผลัดเปลี่ยนนายใหญ่ของตระกูลฉีเป็นไปอย่างราบรื่น ไม่มีการแสดงละครศึกสายเลือดแย่งชิงมรดกให้ชมกัน ฉีเหยียนเป็นคนมีความสามารถ จึงหยุดขยายกิจการร้านแลกเปลี่ยนเงินและขยายการค้าไปในด้านอื่นๆ แทน

ความที่เขาเป็นผู้มีวิสัยทัศน์ด้านการค้าอันยาวไกล จึงไม่เพียงบริหารกิจการร้านแลกเปลี่ยนเงินเท่านั้น แต่ยังขยายกิจการการค้าครอบคลุมไปทั้งด้านการขนส่งทางน้ำ การขนส่งทางบก กิจการสิ่งทอ รวมถึงอัญมณี เจ็ดปีมานี้ชื่อเสียงของตระกูลฉีจึงยิ่งโด่งดังไปทั่ว

ในวันนี้ สายตาอันเฉียบแหลมของเขาได้หันเหเป้าหมายจากการค้า ซึ่งเขาแน่นอนอนไม่ได้มาที่ตระกูลเจียนที่อยู่ในเมืองหลวงแทน

ถึงเวลาที่สมควรจะแต่งงานได้แล้ว

"ข้าขอคัดค้าน!"

เสียงร้องลอยมาจากภายในคฤหาสน์ตระกูลฉีที่ตั้งอยู่นอกเมืองหลวง ภายในห้องโถง หญิงสาวแต่งกายงดงามนางหนึ่งกำลังโวยวายอยู่ รูปร่างของนางอวบอิมได้สัดส่วน นัยน์ตางดงามเชิดสูงเป็นประกายดุมิชีวิตชีวา แลดูงดงามทั้งยังเต็มไปด้วยความมองจากล้าหาญ

บรรยากาศภายในห้องโถงหยุดนิ่ง พวกบ่าวไพร่ค่อยๆ เดินเข้ามาวางขาอ่อน หลังจากโน้มกายคารวะแล้วก็รีบหลีกกายออกไป ไม่กล้ารั้งรออยู่นาน

ฉีเหยียนผู้เป็นนายใหญ่ยังคงเงยบออยู่ ซื่ออูหมั่งที่อยู่อีกด้านหนึ่งกลับเป็นฝ่ายเปิดปากพูดก่อน

"นายท่านแต่งงาน เจ้ามีอะไรน่าขำขัน" เขาจิบชาแล้วถามด้วยท่าทางเอื่อยเฉื่อย

"รับนางเข้ามารังแต่จะเพิ่มความยากลำบากให้กับพวกเรา"

"เพิ่มความยากลำบาก?"

"ถูกต้อง"

"เช่นนั้นก็ประหลาดแท้ คนที่แต่งงานกับนางคือนายท่าน คนที่จะเป็นสามีนางก็คือนายท่าน แล้วลำบากเจ้าตรงไหนกัน"

"ท่านลองคิดดู เจียนเป่าเป่ากับสร้อยกุญแจมีงี่ที่คอของนางนั้นแหละที่เป็นปัญหา ตบแต่งงานเข้ามาเกรงแต่ว่าตระกูลฉีจะหาความสงบมิได้" ดวงตากลมของจวินม่อเสี้ยวลึกลับมองซื่ออูหมั่งอย่างไม่เห็นด้วย

พวกเขาทั้งสองต่างก็เป็นดั่งแขนซ้ายขวาของฉีเหยียน ยามทำการค้าก็ให้ความร่วมมือกันอย่างสนิทสนม แต่หลายครั้งหลายคราที่นางอยากจะทำเรื่องหมัดใส่ใบหน้ายิ้มแย้มไม่รู้ร้อนรู้หนาวของเขาใจจะขาด

ซื่ออูหมั่งไหวตัวทัน

"จริงสิ ข้าเกือบลืมไป นางก็เป็นบุตรของผู้ดีมีตระกูลคนหนึ่ง"

ฉีเหยียนหมั่นหมายกับคุณหนูสี่ตระกูลเจียนมาหลายปีแล้ว ทั้งสองตระกูลต่างก็ร่ำรวย เป็นเรื่องธรรมดาที่เรื่องการแต่งงานจะเป็นที่สนใจของคนอื่นเป็นพิเศษ แต่การที่ทุกคนให้ความสนใจเจียนเป่าเป่านั้นยังมีเหตุผลอื่นอีกประการหนึ่ง

ว่ากันว่าเจียนเป่าเป่าเกิดมาก็คือเป็นที่รักและเอ็นดู สิบกว่าปีก่อนเคย

มีผู้ที่ชำนาญด้านการค้าถึงขนาดเรียกได้ว่าเป็นเนรมิตก้อนหินให้กลายเป็นทองได้สองคนมาอาศัยที่คฤหาสน์ตระกูลเฉียนอยู่ครึ่งปี ทั้งสองได้ถ่ายทอดประสบการณ์และความรู้ที่สั่งสมมาทั้งชีวิตให้แก่เฉียนจินจิน และด้วยความขมขอบในตัวเฉียนเป่าเป่า พวกเขาจึงตั้งใจมอบสร้อยกุญแจมั่งมีซึ่งสามารถนำพาเอาทรัพย์สินเงินทองและความร่ำรวยมาให้แก่นางให้นางสวมใส่ไว้เพื่อให้แน่ใจว่านางจะร่ำรวยเงินทองตลอดไป

เรื่องที่สร้อยกุญแจมั่งมีนำพาเอาความมั่งมีมาให้เป็นเรื่องจริงหรือไม่ นั้นมีอาจรู้อได้ ทว่าเป็นที่เล่าลือในหมู่คนที่ละโมภโลภมากกว่า หากผู้ใดได้ครอบครองสร้อยกุญแจมั่งมีแล้ว ก็เหมือนกับได้อยู่บนกองเงินกองทอง มีกินมีใช้ไปทั้งชีวิต

"บุตรของผู้ดีมีตระกูลอะไรกัน เป็นตัวปัญหาต่างหาก!" จวินม่อเสี่ยวโอดครวญ "หลายปีมานี้คนที่จ้องจะแย่งชิงสร้อยกุญแจมั่งมีมากมายนับไม่ถ้วน หากแต่งงานกับนางจริง พวกเรามีเพียงต้องปรนนิบัติดูแลนางอย่างดี ยังต้องคอยป้องกันสร้อยกุญแจมั่งมีให้ใครมาขว้างชิงไปอีกด้วย"

ใบหน้าหล่อเหลาของฉีเหยียนมีร่องรอยของความไม่พอใจปรากฏขึ้น

"ตระกูลฉียอมรับมือได้" เขาพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

จวินม่อเสี่ยวยังไม่ยอมแพ้

"ข้าจะบอกอีกครั้งหนึ่งนะว่าการแต่งงานกับนางไม่ส่งผลดีอะไรต่อตระกูลฉีเลย"

ชื่อหูหมั่งทำเสียงจึกจึก พร้อมกับขู่นั้นชี้ขึ้นขยับไปมาตรงหน้านาง

"ในทางกลับกัน ตระกูลเฉียนเป็นตระกูลใหญ่ที่มีอิทธิพลมากในเมืองหลวง สำหรับนายท่านของเราแล้ว การแต่งงานกับเฉียนเป่าเป่า

ก็เหมือนการได้เสาใหญ่มาคอยค้ำจุนอีกแรง จะทำการค้าอันใดก็ประสบความสำเร็จไม่มีวันพ่ายแพ้"

"อย่าขัดคอข้าได้หรือไม่" นางร้องด้วยความโกรธ

ชื่ออุ้มยังยกไหล่ รินขาอีกถ้วยหนึ่งมาดื่มด้วยท่าที่เมินเฉย แต่นัยน์ตาลกลับเต็มไปด้วยรอยยิ้ม เขาแกล้งหยอกเย้านางเพื่อความสนุกเท่านั้น

บรรยากาศในห้องโถงกำลังคุกรุ่นเต็มที่ ในที่สุดฉิเหยียนผู้เป็นนายใหญ่ก็ยื่นคำขาด

"พຽຽນີ້ເຂົ້າເມືອງຫລວງ ຈັດການເຣື່ອງກິຈການຮ້ານແລກຝາກເງິນກ່ອນ ຈາກນັ້ນ ດ່ອຍໄປທີ່ດຸກຫາສົນຕະຮຸດເຮີຍນ" ເຂົາພູດອຍ່າງເຢັນເຂົາ

ຍັງຈະໄປອີກຫຼື?

ຈົນມ່ອເສີຍວຽກຮັບທຶບເທົ່າ ນັຍນຕາລຸກວາວດ້ວຍຄວາມໂກຮ

"ທ່ານໄມ່ແຕ່ງການກັບນາງໄມ່ໄດ້ຫຼື"

ເຂົາເລິກຄົ້ວສູງຂຶ້ນ ນັຍນຕາດ່າສົນທິພາຍແວວບາງອ່າງທີ່ຍາກຈະເຂົ້າໃຈໄດ້

"ຂ້າຮຸ້ນໝາຍກັບນາງແລ້ວ" ນ້ຳເສີຍເຂົາໄມ່ຍິນດີຍິນຮ້າຍໄຕໆ ຮາວກັບ ວ່າເຣື່ອງທີ່ກຳລັງດຸກເຕີຍກັນອຸ່ນີ້ໄມ່ໄຂ່ເຣື່ອງສຳຄັນອ່າງເຣື່ອງການແຕ່ງການ ເປັນ ເຢີຍເຣື່ອງເລິກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ

"ແຕ່ຄົນອື່ນຕ່າງກໍເລົ່າລືວ່າທີ່ທ່ານຕ້ອງການຄຮອບຄຮອມມີໄຂ່ນາງ ຫາກແຕ່ ເປັນສຽ່ອຍກຸຸຸຸແຈທີ່ດ່ອຍຂອງນາງ"

ເຂົາໄມ່ຕອບອະໄກ ກວາດສາຍຕາເຢັນຂາມອ່າງທີ່ຮຶ້ນ

ຈົນມ່ອເສີຍທົ່ວໄຫຼ່ລ່ວບ ພຽມຮຶມຝຶປາກແນ່ນ ຮູ້ດົ່ວວ່າຕົນເອງພູດເງິນໄປ ແລ້ວ

ຕາມທຽມຕາ ເຢີຍແຕ່ເຫັນສີຮ້າງເຮັດຂຶ້ນຂອງຮິເຍີຍນ ແນ່ນອນວ່ານາງ